

Viết đoạn văn nêu suy nghĩ về hai câu thơ cuối bài “Hoa bìm”:

Hoa bìm tím tím đong đưa

Mười năm chón cũ, em chưa hẹn về...?

Bài làm

“Hoa bìm” là một bài thơ tiêu biểu của nhà thơ Nguyễn Đức Mậu khi viết về làng quê, xứ sở. Bài thơ mang giọng điệu hồn hậu, chân chất, giản dị, đằm mùì bùn và mộc mạc như chính con người nhà thơ vậy. Sau khi tái hiện lại bức tranh bình dị của thôn quê với những kỉ niệm chất chứa nơi cánh diều, tiếng chim của tuổi thơ, tác giả đã lắng đọng lại trong câu hỏi cuối bài:

Hoa bìm tím tím đong đưa

Mười năm chón cũ, em chưa hẹn về...?

Hai câu thơ mang một nét băng khuâng, gợi lên những nỗi niềm chất chứa từ sâu thẳm trong trái tim nhà thơ. Một câu hỏi không có lời đáp. Một câu hỏi đặt ra nhưng chỉ dọi lại những băng khuâng nơi lòng người. “Em” ở đây có thể hiểu là người bạn tâm tình từ thuở ấu thơ, đã cùng nhà thơ bắt chú chuồn chuồn ớt, chạy dưới cánh diều tuổi thơ và đi qua chuyến đò nhỏ để cùng đến bến bờ của tuổi trưởng thành. Thế nhưng, không hiểu vì lí do gì mà người bạn thuở ấy đã đi xa. Giờ đây nhìn lại, chỉ mỗi mình nhà thơ đang hồi tưởng lại những ngày đẹp đẽ đã qua. Câu thơ vừa phẳng phất sự băng khuâng, vừa thể hiện tình cảm thầm kín của tác giả dành cho quê hương và cho người bạn thuở ấu thơ của mình. Đó là tình cảm đáng mến, đáng trân trọng của thi nhân.